

LLUM DIRECTA

Dona: Una llàgrima li queia galta avall. Les mans s'aferraven amb força al volant. Notava com les palpitations cada vegada ressonaven més fort i més ràpid dins del seu cap. Amb ràbia. Amb bogeria. Com el seu amor cap a ell. Folla de gelosia, l'havia seguit amb les llums del cotxe apagades i havia vist com entrava al bloc de pisos neguitós, eixugant-se les mans contra els pantalons. Ara ja no en tenia cap dubte: aquella bòfia humana l'enganyava. Per què la sorprenia tant? No era això el que ella havia esperat fins l'últim moment? Coi d'ingènua! com sempre, fins al darrer instant, li havia quedat un bri d'esperança. Atordida com estava, ni se n'adonava que els artells se li havien tornat de color blanc.

Home: Es va aixecar de la butaca i es dirigí a la cuina per preparar-se una til·la. Una altra nit en blanc. Una altra nit culpant el seu jo passat de la vida que li tocava viure. Es sentia cansat, abatut. A qui volia enganyar? Si anys enrere havia escollit aquell camí era perquè en el fons del seu cor havia sentit la crida. Mentre es servia el beure a la tassa, es va repetir per enèsima vegada que la vida és un viatge on en tot el que fas has d'escollir... i això també significa renunciar. Però aquella vegada no volia renunciar. Ell també era humà. I, li agradés o no, s'havia enamorat.

Dona: Imbècil, desgraciat, cabronàs impotent. T'odio i et juro que aquesta me la pagaràs. Els seus pensaments semblaven que fossin part d'una cinta de casset ratllada. Imbècil, desgraciat, cabronàs impotent. T'odio i et juro que aquesta me

la pagaràs. Començava a tenir tot el cos adolorit i els llavis sagnant, fruit del tic nerviós de mossegar-se'ls amb ràbia quan li agafaven atacs de qualsevol tipus. Com havia de raonar davant aquella porqueria d'home? L'estava enganyant en aquells moments. I no havia tingut ni la decència de buscar-se una companya de la feina, una amiga del gimnàs... o qualsevol meuca que formés part del seu món estúpid i fastigós, sinó que li estava fotent el salt en un prostíbul, amb una qualsevol, en una habitació sòrdida, bruta, plena de luxúria i merda... com ell.

Home: Va deixar la tassa sobre la tauleta de nit i va agafar la Bíblia. De debò es podien considerar pecat tots els seus sentiments? Uns sentiments tan purs, un anhel tan dolç i plàcid; una passió tan intensa no es considerarien pecat en una altra persona. Però en el seu cas sí. Va girar la vista cap al penja-robes, on el seu alçacoll reposava solitari com si el volgués advertir.

Dona: Ja estava decidit. Se'l carregaria. El destruiria. A prendre vent el seu jo bo, totes les classes de ioga i el *feng shui* dels trons. Aquell alonso s'havia carregat la seva relació, per tant, el més just, és que ell també desaparegués del mapa i així reequilibrar l'univers. Ben mirat, això també es podia considerar part del *feng shui*.

Home: No podia seguir ni un instant més al llit amb totes les idees que, com un gresol amb tesselles, prenen forma en la seva imaginació. Fantasiejava imaginant-se tots dos a l'estiu, menjant un gelat –el seu de menta i el d'ella de xocolata-, passejant per la platja, amb les mans enllaçades, rient, feliços. Prou! L'havia de veure, i, si ella sentia el mateix, abandonaria els hàbits amb la

mateixa rapidesa que s'entregaria a l'amor carnal. Es va vestir amb el primer que va trobar, va pujar al cotxe i va engegar el motor envalentit gràcies al poder de ser irracionals que té sobre nosaltres la nit.

Dona: Finalment, va sortir la "fava pansida" –com ella l'anomenava amb afecte des que es va començar a imaginar que fornicava amb altres dones-. Semblava satisfet. Això encara li va fer més ràbia. Aquell malparit no mereixia la vida que tenia perquè ell no valia ni mig cèntim. Va engegar el cotxe al mateix temps que ell, i va tornar a fer el ritual d'abans: llums apagades i un cotxe entremig dels dos. Li faria pagar cada llàgrima que havia vessat per ell, cada segon que havia perdut estimant-lo, cada instant en què havia imaginat un futur junts. No hi havia volta de full. Esclafaria aquell cervell de mosquit i no se'n penediria.

Home: Com més conduïa, més aferrissada era la seva lluita interior. Es preguntava una i altra vegada si estava actuant erròniament, si s'havia deixat portar per l'agitació de l'adrenalina del sollevament. Tot i que l'estimava com mai no havia estimat a cap ésser terrenal, havia d'abandonar immediatament aquella idea tan esbojarrada. Ell predicava la paraula de Déu, era el camí que havia escollit vint anys enrere, amb convenciment, amb amor, amb lleialtat. Ara una dona no li podia fer perdre el cap. No es podia abandonar al vici del cos. Havia de mantenir l'ànima pura, la ment serena i el cor net. Va girar volta per desfer el camí.

Dona: D'acord, li cremaria el cotxe. I ell a dins. No. Millor. Li fotria foc a totes les seves pertinències i després demanaria el divorci per infidelitat. I el mitja merda

s'hauria d'hipotecar fins el dit gros del peu per recompensar-la. Això. Que visqués en la misèria. I quan aquell ésser menyspreable anés a casa seva suplicant, ella ja estaria amb un altre home, un que l'estimaria de veritat, al costat de la vora del foc recordant l'última estada a Venècia. I riurien tan fort que ni tan sols sentirien com aquell coi de beneit ignorant demanaria clemència desesperat.

Home redimit: "No vaig poder esquivar aquell cotxe sense llums. Però me'n vaig d'aquest món tranquil. Feliç. Sé que finalment vaig escollir el camí correcte. Quan vaig entrar al seminari ja sabia que no seria fàcil el celibat. Qui coi m'havia cregut aquestes últimes setmanes? El capellà de Vetusta? Sembla estrany que a la meva edat encara tingués el cap tan ple de pardals. Espero que Déu ho entengui i em perdoni."

Dona redimida: "Vaig veure la llum. Fou un instant. Aquell coi de Seat Panda anava directe contra mi, i jo, que estava en el meu món mentre treia salivera imaginant-me com acabaria amb aquell tros d'ase, no el vaig poder esquivar. Quan me'n vaig adonar ja el tenia al damunt. No em sap greu res. Bé, dues coses. Primera: que aquell titaflluixa degenerat es quedarà amb la casa i deixarà anar llàgrimes de cocodril en el meu funeral, quan per ell jo era la malapècora de la seva dona. I segona: els serveis d'urgències tindran una feinada de cal déu a treure'm d'aquí."